

# Tavaszdal

Hóvirágok, ti vízbe fúló  
szájából villanó fogak,  
összezáródtok görcsben, a  
kín elsikoltatlan marad.

E földön Isten vállain  
leomló sodronying a zápor,  
s holnap nem porzósál: fullánk  
mered reám minden virágból.

Eszelős ajkain: fehér  
hab reszket majd a meggyfalombon,  
fegyveren csillant fény a szó,  
engem vakít meg, ha kimondom.

Hóvirágok, akik e tájban  
csontfénnyel villogtok köröttem,  
összezárt fogsorotokat  
feltépem én – sikoly a testem.

Baka István Tűzbe vetett evangélium című kötetéből

[← Előző oldal](#)
[Következő oldal →](#)